

Šumele in brenčale so okoli. Ena me je pičila v čelo. Druga se je vpila v uho.

Vreščoč na vse grlo sem bežala. Muhe so me gonile in pikale... Pritekla sem k Janinki. Skrila sem se v gubah njenega krilca.

Muhe so venomer brenčale in šumele. Najhujša med njimi je ugledala mojo nepokrito peto. Na njih nimamo las. Vpičila me je. Bolečina je bila tako strašna, da sem zaplakala. Zares, nisem mogla vzdržati.

Črez hip je začela kričati Janinka. Mahala je z rokami in bežala z jokom in stokom. Tekla sem za njo, šepaje na levi nogi. Nisem mogla stopiti na peto. Šele pred samo hišo so nas muhe nehale preganjati. Zbežali sva v sobo. Vsi so planili s prostorov.

»Bože!« sta klicali Zo:Zo in mila gospa. »Čemu ste podobni?«

»Čebele so ju opikale. Janinka in Kaška sta morali pogledati v panj,« je dejal To.

»Da, da!« je zaklicala mila gospa. »Na vrtu imamo čebelnjak.«

Začeli so naju reševati. Umili so nama obraz, roke in noge. Izvlekli so nama žela muh. Napravili so obkladke iz zemlje. Nama zali so naju z neko belo stvarjo. Obvezali so naju s plahtami. Gledala sem lahko le z enim očesom. Približala sem se zrcalu. Nisem se poznala! Bila sem otekla in rdeča, popolnoma rdeča. Kaj naju je tako strašno opikalo: čebele, panj ali čebelnjak?

Ho! Ho! Ali so hudobne te muhe!

(Konec prihodnjič.)

Fran Roš:

Sin bo kmet.

Oče moj je strojevodja,
temno mu goré oči.
Z mirno roko varno vodi
vlak s tovari in ljudmi
ob prepadih in čez reke,
skozi gore v dan in noč,
mimo mest, vaší – do morja,
vselej v nove dalje zroč.

Mati moja je šivilja,
v ozki izbici sedi,
šiva, krpa. O koliko
revne ji trpe oči
dan za dnevom v noč od zore,
tudi ko je zunaj maj.
Ce če vame se zagleda,
v lice šine ji smešljaj.

Ali kadar jaz dorastem,
hočem biti samo kmet,
vrnem se na plodno polje,
ki oral ga je moj ded.
Truden oče, siva mati
pojdetá z menoj takrát,
tam postavim belo hišo
njima v tiš večer in zlat.